

עפ"ג 36501/08/14 - בן רון אנג'ל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 36501-08-14 אנג'ל נ' מדינת ישראל
16 פברואר 2015

בפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת מרים סוקולוב

המערער:	בן רון אנג'ל
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל

נוכחים:

המערער וב"כ עו"ד בנימין בן נתן

ב"כ המשיבה - עו"ד רותי שביט

מערער 1 - נאשם בן רון אנג'ל

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. לאחר שמיעת ראיות הורשע המערער בבית משפט קמא בשתי עבירות: איומים, עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין וכן תקיפת עובד ציבור בתפקיד, עבירה על סעיף 382א(א) לחוק.

בית משפט קמא הטיל על המערער את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, פיצוי למתלון בתיק זה בסך 3,500 ₪, קנס בסך 1,500 ₪ וכן מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים והתנאי הוא שהמערער לא יעבור עבירת אלימות, לרבות עבירת איומים.

הערעור שבפנינו נסוב הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

2. אלה העובדות הרלוונטיות:

המתלון שימש כמאבטח או סייר בטחון בבית החולים וולפסון בחולון. בתאריך 25.7.10 פנה המתלון למערער שהיה במקום ברכבו והבהיר לו את חובתו לשלם עבור כך שחנה בחניון בית החולים. המערער סירב לשלם, על-פי האמור בכתב האישום וכפי שנקבע כממצא בדיעבד על-ידי בית משפט קמא, איים על המתלון ועל מאבטחים נוספים בכך שאמר למתלון: "אני אראה לכם מה זה. אני אטפל בכם. לא רואה אף אחד מכם ממטר" וביטויים דומים. המתלון נעמד לפני רכבו של המערער ודרש ממנו להמתין עד בוא המשטרה. בתגובה ולאחר שהשמיע כלפיו מילים נוספות שיש בהם משום ניבול פה, הניע המערער את רכבו נסע קדימה תוך שגלגל הרכב עולה על רגלו של המתלון וכנף הרכב פוגע בברכו הימנית. המתלון צעק למערער כי הוא דורס אותו אלא שצעקה זו הועילה רק לכך שהמערער נסע שוב לכיוון המתלון ופגע בברכו. המתלון נאחז בדלת ימין קדמית של הרכב, נחבט בידו ועזב את הרכב. המערער נמלט מהמקום מבלי לשלם עבור החניה. למתלון, כך על-פי הנטען, נגרמו כאבים והוא נזקק לטיפול רפואי.

3. עיקר ממצאיו של בית משפט קמא הם בתחום המהימנות. בית המשפט שמע את המתלון, ושמע גם את המערער. הראיה האובייקטיבית שהיתה בפני בית משפט קמא מצויה בדיסק שהנציח את האירוע וראיה זו שימשה נדבך מרכזי בהכרעתו של בית משפט קמא. עוד היו בפני בית משפט קמא תעודה רפואית, תמונות של המתלון שצולמו ביום האירוע וראיות נוספות שאיננו רואים להתעכב עליהן.

בית משפט קמא קיבל את דבריו של המתלון ולאחר שצפה בדיסק שכאמור מנציח את האירוע, קבע כי הדברים אירעו כפי שהמתלון טען להם. בלשונו של בית משפט קמא: **"הרכב עומד ביציאה בסמוך לבוטקה... לאחר חילופי דברים בין המתלון לנהג הרכב... מורם המחסום, הרכב נוסע קדימה ועוצר בצד שמאל... הנאשם נכנס לרכב חוזר, המתלון נעמד לפניו, הנאשם נוסע קדימה עם הרכב ופוגע במתלון, חוזר אחורה ושוב נוסע קדימה ופוגע בו. בהמשך המתלון נתלה על דלת הימנית של רכב הנאשם והנאשם ממשיך לנסוע. המתלון עוזב את הרכב והולך לכיוון הבוטקה כשלא נצפה שהמתלון מתקשה ללכת"** (עמ' 40 בין השורות 14 עד 23).

באשר לפערי הגרסאות בין המתלון למערער קבע בית משפט חד משמעית, כי הוא מעדיף את גרסת המתלון כאשר העדפתו מנומקת ואיננו רואים לחזור על הדברים.

4. קביעה נוספת של בית משפט קמא עניינה בחוקיות העיכוב. אליבא דבית משפט קמא לא הובאו בפניו ראיות כי הוראת סעיף 39 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה מעצרים) מולאו, לפיכך לא הוכח שהיתה למתלון סמכות כדין לעכב את המתלון. עוד ובהמשך קבעה כב' השופטת קמא, כי גם אם

היתה למתלונן סמכות לעכב את המערער, הנה משלא הזדהה בפני המערער הוא לא פעל בהתאם להוראות סעיף 24 לחוק המעצרים ולפיכך העיכוב אינו חוקי. משכך, קמה למערער הסמכות להתנגד לעיכוב הלא חוקי. יחד עם זאת, המערער בהתנגדותו לעיכוב: **"עשה יותר ממה שהיה ראוי לעשות באורח סביר בנסיבות המקרה על-מנת להשתחרר מהעיכוב הלא חוקי"**. לפיכך, כאמור, הורשע בעבירה שמיוחסת לו.

באשר לאיומים, בית משפט קמא קבע כי הוא מעדיף את גרסת המתלונן, ועל בסיס גרסה זו נקבע כי המערער אמר את הדברים שיוחסו לו בכתב האישום. דברים אלה מהווים איומים על-פי מבחן אובייקטיבי ועל כן הורשע המערער בעבירה זו.

הערעור:

5. עיקר טענותיו של הסנגור מתייחס לממצאי המהימנות של בית משפט קמא. לטענת הסנגור, שגה בית משפט קמא כאשר נתן אמון בדברי המתלונן. המתלונן נתפס בסתירות ולא היה מקום להאמין לו. עוד מלין הסנגור על כך שהתביעה לא הביאה את כל מי שהיה עד לאירוע. היו במקום מאבטחים נוספים, מי שהיה "בבוטקה", ומשלא הובאו נגרם למערער נזק ראייתי. מכאן שהמדינה לא עמדה בנטל המוטל עליה.

באשר לאיומים, גם כאן מפנה הסנגור לסתירות בין גרסתו של המתלונן במשטרה לגרסתו בבית המשפט. הטענה כי לא היה מקום לתת אמון בגרסה זו ושגה בית משפט כאשר נתן בה אמון. גם אם אמר המערער את המילים "אני אטפל בך" אין לראות בכך איום וגם בהיבט זה שגה בית המשפט.

דין והכרעה:

6. לא מצאנו ממש בערעור זה, למעט החלטה כי הוראת החיקוק הרלוונטיות שבה יש להרשיע את המערער תהיה על-פי סעיף 380 לחוק העונשין במקום סעיף 382א(א) כפי שקבע בית משפט קמא.

באשר לאירוע עצמו, די לנו אם נאמר כי צפינו בדיסק שכאמור מנציח את האירוע. תמונה אחת שווה אלף מילים, כך בדרך כלל וכך גם במקרה זה. הדיסק מדבר בעד עצמו. הוא איננו טעון פרשנות וניתן לראות בו בבירור את השתלשלות העניינים. ההשתלשלות היא כפי שקבע בית משפט קמא וצוטט על-ידינו לעיל. המתלונן אכן נעמד לפני הרכב המערער לא חשב כי עובדה זו אמורה למנוע ממנו לנהוג בידיעה ברורה שיפגע במתלונן. המערער בעליל פגע במתלונן בעודו עומד לפני הרכב. לאחר מכן שב ופגע במתלונן. בהמשך, ניתן לראות בבירור כי המתלונן נתלה בדלת הרכב ונפגע. יהיו הנסיבות אשר יהיו, בין אם היה למתלונן סמכות חוקית לעכב אותו ובין אם לא היתה לו סמכות חוקית, שום דבר אינו יכול להצדיק את התנהגותו של המערער. הסנגור טען בפנינו כי זו היתה הדרך היחידה שהיתה פתוחה בפני המערער להשתחרר מהמקום ולעזוב את שטח בית החולים. על כך נוכל לומר רק כי טוב לה, לטענה, שלא עלתה משהועלתה. לא יעלה על הדעת כי הדרך היחידה להשתחרר מהמקום תהיה באמצעות דריסתו של המתלונן. כך בדיוק נהג המערער ככל הנראה ללא הרהור נוסף. עמדו בפני המערער דרכים רבות לפעול. המערער יכול היה לצאת את מהרכב ולעזוב את המקום, המערער יכול היה להזעיק משטרה, דרכים רבות ושונות. מכל מקום, אפילו היינו יוצאים מנקודת

ההנחה שזו היתה דרכו להשתחרר אין בכך להצדיק את הפעולה, בוודאי שהדברים אינם יכולים להיחשב כהגנה עצמית מכח סעיף 34' לחוק העונשין. צדק בית משפט קמא כאשר לא ראה זאת כהגנה עצמית.

ב"תרגום" משפטי: המערער חרג מהמידתיות שעל כן אינו יכול מהסייג של הגנה עצמית באשר לעבירה המיוחסת לו. ובמילים אחרות - המערער עבר את העבירה המיוחסת לו. אמרנו לעיל כי בדעתנו לשנות את הוראת החיקוק ונבהיר:

בית משפט קמא כאמור קבע כי העיכוב לא היה חוקי. ייתכן שניתן להשיג על קביעה זו. התובעת טענה בפנינו כי גם אם המתלונן לא הזדהה בפני המערער, עדיין פעולותיו באופן כללי "במעטפת" הפעילות היו במסגרת תפקידו כמאבטח. איננו רואים להיכנס לדיון בסוגיה זו. מכח סמכותנו על-פי סעיף 213 לחוק סדר הדין הפלילי. אנו קובעים כי המערער עבר את העבירה על-פי סעיף 380 לחוק העונשין. המתלונן לכל הדעות ניזוק, נגרם לו מכאוב, הוא נזקק לטיפול רפואי שעל כן אין מדובר בתקיפה סתם אלא בתקיפה חבלנית.

כפי שאמרנו לעיל, לא עומד למערער הסייג של הגנה עצמית ולפיכך נשארת ההרשעה בסעיף זה.

8. באשר לאיומים, לא מצאנו כל סיבה להתערב בממצא המהימנות של בית משפט קמא. המתלונן חזר בבית משפט על דבריו במשטרה ולפיו, המערער אמר לו: **"אני אראה לכם, אתם כלום, אני אטפל בך, אני זוכר אותך"** ודברים ברוח זו. הסתירה שאליה הפנה הסנגור עניינה בהבחנה שבין **"אני אטפל בך"** לבין **"אני אטפל בכם"**. עיון בהודעתו במשטרה מצביע על כך, כי גם בנושא זה אין כל סתירה בין הדברים שנאמרו בהודעה לבין הדברים שנאמרו בבית המשפט. גם במשטרה התבטא המתלונן בדיוק במילים אלה ואמר: **"אני אטפל בכם"**. מכל מקום, אפילו היינו יוצאים מנקודת הנחה כי היתה סתירה כלשהי בין **"אני אטפל בך"** לבין **"אני אטפל בכם"**, אין זו סתירה מהותית ובית המשפט היה רשאי להגיע למסקנות שהגיע בנושא המהימנות. נוסיף עוד כי המתלונן אמר במפורש בהודעתו במשטרה כי המערער דיבר אליו ספציפית.

לאמור לעיל אנו מצרפים את חקירתו הנגדית של המתלונן בנושא זה שהתבטאה בשאלה אחת שמופיעה בעמ' 20 לפרוטוקול מיום 22.4.13 כדלקמן:

"ש: הוא אומר שלא אמר לך את הדברים האלה ולא קילל אותך, מה תגובתך?"

ת: אני אומר לבית המשפט שאין לי שום דבר נגד הנאשם והוא כן אמר את הדברים..."

הא ותו לא. בכך התמצתה חקירתו הנגדית של המתלונן בנקודה זו, שעל כן לא ברור לנו הכיצד טוען היום הסנגור כי נפלו סתירות בגרסתו של המתלונן שמחייבות התערבות בממצאי מהימנות.

סוף דבר

9. לא מצאנו לנכון להתערב בהכרעת הדין, למעט תיקון הוראת החיקוק כאמור לעיל ואנו קובעים כי המערער עבר את העבירות המיוחסות לו, עבירת איומים וכן עבירת תקיפה על-פי סעיף 380 לחוק

העונשין.

10. באשר לענישה - כאמור בית המשפט הטיל על המערער 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות. גזר הדין של בית משפט קמא מנומק ומפורט. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה בתיק זה נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בעבודות שירות ל- 12 חודשי מאסר בפועל. איננו סבורים כי קביעתנו לפיה העבירה שמדובר בה היא עבירה על סעיף 380 ולא 382א(א) מחייבת שינוי המתחם. העובדות לא שונות בבסיסן שעל כן איננו רואים להתערב בו.

11. באשר לגזירת עונשו של המערער בתוך המתחם - עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות מצביע על כך שאין זו הרשעתו הראשונה של המערער ואפילו אין זו הרשעתו הראשונה בעבירות דומות לאלה שהורשע בהן בתיק הנוכחי. למערער לא פחות מ- 8 הרשעות קודמות, לרבות ההרשעה הנוכחית. הרשעתו הקודמת לפני ההרשעה הנוכחית היא בהעלבת עובד ציבור. המרחק בין עבירה זו לעבירות שהורשע בהן בתיקנו אינו רב. נראה כי המערער נוטה לפתור בעיות בדרך של אלימות, בין אם זו אלימות פיזית ובין אם אלימות מילולית. לפיכך מיקומו בתוך המתחם מבטא נכונה את הנסיבות הספציפיות הקשורות למערער שבפנינו. האירוע כולו הוא אירוע חמור וקשה. בגין וויכוח על תשלום על דמי חניה היה המערער מוכן לדרוס את המתלון ובפועל עשה זאת. לא נעלמה מעינינו קביעתו של בית משפט קמא כי המתלון לא נראה כמי שאינו מסוגל ללכת לאחר האירוע, עדיין כאמור מדובר בתקיפה שגרמה למכאוב. הדגש לשיטתנו הוא על עצם נכונותו של המערער לדרוס את המתלון. פעולה המצביעה על היעדר כל מעצורים, תרתי משמע. כאשר נתון זה מצטרף להרשעותיו הקודמות מיקומו בתוך המתחם הוא ראוי.

אנו דוחים את הערעור גם באשר לענישה.

המערער יבצע את עבודות השירות בבית האבות משען בחולון למשך 6 חודשים. תאריך תחילת העבודה 11.3.15.

המערער הוזהר כדין.

ניתן והודע היום כ"ז שבט תשע"ה, 16/02/2015 במעמד הנוכחים.

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

עמוד 5

הוקלד על ידי סימונה אלפסי